

L'HORA NOVA

Per la victòria immediata

¿Quin serà el futur d'Espanya? Heus ací una pregunta de gran abast, d'importància enorme, i difícil, per no dir impossible, de contestar. Mentre hi hagi guerra, mentre amb aquesta en sofreixi horriblement el poble, res pot dir-se que pugui sentar-se fermament. El futur d'Espanya, avui podria dictar-se encara amb moltes probabilitats d'endevinar-lo; però ¿qui ens pot assegurar quan acabarà la guerra i qui pot dir nos l'estat en què es trobarà el poble espanyol després del seu final?

Una nació amb una guerra llarga, seguida, ininterrompuda i d'efectes desastrosos com la que ara estem sostenint nosaltres, els espanyols, contra aquells que així es titulen tot fent defensar el país per alemanys, italians i moros, s'esquifeix i mata la seva economia. Es un fet aquest del tot real que per anul·lar-lo hem de fer el que estigui al nostre abast, sempre enduts pel nostre sentiment humà, recte i generós, i sense apartar-nos mai de l'ideal que ens és cumú i que defensem conjuntament.

No vol dir això que hàgim de deixar d'admetre la guerra; ben al contrari. L'han declarada ells, els nostres enemics, i nosaltres l'hem d'acabar aviat, ràpidament, amb la victòria al nostre favor. A aquest fi anem perquè veïem les conseqüències greus d'un més enllà en el curs del qual encara duri la lluita bèl·lica. I a aquest van indubtablement, els governs antifeixistes de les terres d'Ibèria, representants autèntics de les multituds germanes.

A la Història restarà escrita amb tota amplitud la relació d'aquests passos difícils i aspres dels destins d'Espanya. Seran nous fets que s'afegiran als que sofrí en temps pretèrit, a aquelles bregues d'abans en les quals el poderós — sinònim de ric — sortia sempre vencedor. I expressarà, la Història, la realitat del succeït, fixant-ne cruament i amb fredor els mòbils que dugueren la batalla actual.

Som optimistes en referència al desenllaç del nostre plet nacional. Hom som avui com ho érem ahir, siguin quins siguin els reforços estrangers que rebin els caps rebels. Sempre hem cregut en la consciència fina d'aquelles enormes masses de treballadors de totes menes que formen el poble veritable, i per això a cada moment hem predit el triomf de la nostra causa. La població antifeixista d'Espanya, sobretot si es veu ben dirigida i ben orientada, té una fortitud i una empena considera-

bles. La muralla indestructible que encercla Madrid, ens ho diu amb prou eloqüència.

Però no resta fet el nostre comès amb l'aguant de l'intent de la presa enemiga de la capital de la República i amb les accions que vénen desenrotllant-se als altres fronts de batalla. Ens precisa — cosa urgent aquesta — anar a la realització d'allò que diem abans; la victòria immediata. Per aquesta tot; comandament únic, obediència cega, acatament ple i absolut de totes les disposicions governamentals. Deixem que els governs, els legítims, els que així poden nomenar-se — i no aquells que això es creuen, tot essent innecessaris i antilegalistes — portin el timó en aquest tros de camí. Ara és l'hora de la direcció bona, de la justa, de l'encertada. Les proves, si hom permetés fer-les en aquests instants, podrien resultar-nos fatals. I no cal pas que per unes proves, per unes pretensions personals, el pes feixuc de la vida, el que corseca i el que mata, caigui damunt de milions d'éssers humans.

Es així com hem de comportar-nos. Tenim el deure de copsar la realitat viva d'aquestes hores actuals i actuar en correspondència amb les mateixes. Cap audàcia ha de surar si no és una audàcia governamental i cap fi no ha de perseguir llevat d'ésser el fixat pels dirigents autoritzats del país. Massa que duren aquests actes incontrolats que fins arriben a la fita de la celebrat. Energia per complir i no altra cosa. Ja tindran cura els governs de dur a terme la seva obra com millor sigui possible.

Ens pertoca aquesta actuació i nosaltres mateixos hem d'exigir-nos-la. Deixarien d'ésser membres de la massa antifeixista aquells que continuessin desatenent els precs i les disposicions governamentals. I deixant-ne d'ésser passarien a engroixir les files enemigues, les del feixisme internacional. Va aquest advertiment i aquest prec, junt amb tants d'altres com han estat fets a a fi de que en un més enllà quan el dit antifeixista senyali a algú com a traïdor no pugui al·legar desconeixement del que ha fet. Els camins de la victòria immediata, de la nostra victòria, que és també la del proletariat de tot el món, són ben clars i ben definits. Es veuen amb prou precisió a la llum del dia. Qui digui el contrari, de cap manera podrà considerar-se amic del poble, del treballador productiu. I a ell caurà el pes cru i sensible que els representants d'aquest li dictin.

J. C. R.